

# RÖLUL BUCUREȘTILOR ÎN POLITICA LUI VLAD TEPEȘ DE APĂRARE A INDEPENDENȚEI ȚĂRII ROMĂNEȘTI

de PANAIT I. PANAIT

În luna decembrie 1976 s-au împlinit 500 de ani de la năprasnica dispariție, pe cîmpul de luptă, a lui Vlad Tepeș, unul dintre marii voievozi ai Țării Românești. Cu acest prilej au văzut lumina tiparului două meritorii monografii<sup>1</sup>, a fost consacrat un număr al „Revistei de istorie”<sup>2</sup>, s-au organizat sesiuni de comunicări în diferite centre urbane din țară<sup>3</sup>. Personalitatea lui Vlad Tepeș a fost reliefată totodată peste hotare, acolo unde în ultima jumătate de veac goana după efecte comerciale facile a ridicat pe noi cșafodaje faptele cutremurătorului Dracula, simbol al răului uman. Comemorarea unui semimileniu de la moartea, în împrejurimile Bucureștilor, a acestui mare erou a permis redimensionarea, pe criterii noi, superioare, a faptelor temerarului răzvrătit împotriva marclui sultan Mohamed al II-lea Fatih la jumătatea sec. al XV-lea<sup>4</sup>. Sîntem nevoiți să reținem, fugitiv, că în pofida caracterului lor științific cele două monografii scapă din vedere, după părerea noastră, un aspect important al politicii lui Vlad Tepeș, legată de prezența sa în orașul de pe Dîmbovița, în contextul eroicelor eforturi de apărare a Dunării și de cimentare a unui echilibru în Carpați. Astfel în prima lucrare datorată lui Ștefan Andreescu citim faptul că Vlad Tepeș a hotărît să ridice o curte domnească întărită la București în contextul accentuării comerțului cu Imperiul otoman, teză pe care autorul nu-și propune să o analizeze cu suficientă convingere<sup>5</sup>. Cea de-a doua monografie datorată dr. N. Stoicescu consacră un modest paragraf poziției domnești față de cetatea Bucureștilor. Cunoscutul medievist atribuie ridicarea cetății de pe malurile Dîmboviței bucureștene locului strategic al așezării, situată la încrucișarea unor importante drumuri<sup>6</sup>.

Ca atare istoriografia românească rămîne și în 1976 tributară unor tratări sumare a rolului lui Vlad Tepeș asupra celui mai mare oraș românesc, reședință voievodală timp de mai multe veacuri, începînd cu acel mijloc de secol XV.

Primul izvor scris cert privind prezența lui Vlad Tepeș la București este hrîsoful din 20 septembrie 1459 descoperit cu ocazia organizării expoziției din 1906, document păstrat în Biblioteca Academiei R.S.R.<sup>7</sup>. Cunoscutul act, destul de greu încercat de curgerea vremii, cu puternice fisuri și goluri, întărea lui Andrei, Iova și Drag ocini în Ponor, localitate aflată în Mehedinți, într-o zonă submontană. Totodată voievodul scutea

<sup>1</sup> Ștefan Andreescu, *Vlad Tepeș (Dracula)*, București, 1976 ; Nicolae Stoicescu, *Vlad Tepeș*, București, 1976.

<sup>2</sup> „Revista de istorie”, tom. 29, nr. 11, 1976.

<sup>3</sup> De o prestigioasă participare s-a bucurat sesiunea cu tema Vlad Tepeș și Bucureștii, organizată de Muzeul de istorie a Municipiului București în ziua de 15 noiembrie 1976.

<sup>4</sup> Ștefan Ștefănescu, *Vlad Tepeș — un conducător de stat celebru*, în „Revista de istorie”, tom. 29, nr. 11, 1976, p. 1 647 ș.u.

<sup>5</sup> Ștefan Andreescu, op. cit., p. 87—88.

<sup>6</sup> N. Stoicescu, op. cit., p. 56—57.

<sup>7</sup> Documenta Romaniae Historica, B. Țara Românească, I, București, 1966, p. 203 (se va cita D.R.H., B.). Original păstrat în Biblioteca Academiei R.S.R., Secția manuscrise, CLXXX/2.

de obligații, de dijme și prestații pe micii boiernași, textul încheindu-se cu mențiunea că „s-a scris în septembrie 20 în cetatea București”. Documentul voievodal a fost întocmit în limba slavonă, în redacție medio-bulgară<sup>8</sup>. El păstrează titulatura domnească cu caractere majuscule și șnurul de prindere a sigiliului, care din nefericire este pierdut, probabil, pentru totdeauna. Este drept că documentul, păstrat în condiții destul de precare, intrat în atenția cercetătorilor încă din perioada interbelică<sup>9</sup>, nu consimnează Bucureștii ca oraș de scaun voievodal, ci ca loc de emitere a unui act domnesc. Abia la 14 octombrie 1465 Radu cel Frumos va semna un hrisov în „cetatea de scaun București”<sup>10</sup>. Acest fapt nu înseamnă totuși că așezarea de pe malul stîng al Dîmboviței mijlocii nu a îndeplinit funcția de reședință voievodală cu mult înaintea semnării documentului menționat mai sus. Totuși în lumina izvoarelor scrise se pune legitima întrebare privitoare la începuturile exercitării funcției de reședință domnească a Bucureștilor. Chestiunea este mult mai complexă decît o simplă atestare documentară. Astăzi este elucidat faptul că documentul scris surprinde, cel puțin în Cîmpia Română, realități cu mult anterioare. Este de amintit în acest sens că cercetările arheologice efectuate în ultimele decenii au dovedit că satele atestate în documentele medievale sînt cu mult mai vechi decît data păstrată în acele izvoare. Pentru București faptele sînt fericit completate de descoperirea unei cetăți existente în cel de-al XIV-lea veac, punct de dispecerat al legăturilor cu Dîrstorul și Giurgiu<sup>11</sup>. Documentul lui Mircea cel Bătrîn din 1401 dat unui român din Țara Făgărașului în Cetatea Bucureștilor, amintit și de Gh. I. Ionescu-Gion în voluminoasa sa monografie<sup>12</sup>, ar fi, în situația în care aprecierea caracterului său fals se elimină, prima atestare scrisă a numelui București. Problema trebuie reluată în studiu în lumina și a recentelor descoperiri. La 20 septembrie 1459 Vlad Tepeș se afla în mod sigur în orașul-cetate București. Din cel opt documente interne rămase de la el două au fost date în mod sigur la București<sup>13</sup>, cel de-al treilea, fără loc de emitere, fiind o întărire de proprietate asupra satului Călugăreni, semnat la 27 septembrie 1461, pentru mănăstirea Cozia<sup>14</sup>. Și acesta poate fi tot atît de bine bucureștean dacă avem în vedere că un alt document al lui Basarab Tepeș, tot pentru Cozia, în care sînt amintite Călugărenii și alte stăpîniri ale așezămîntului monahal vilcean, a fost dat în „Cetatea nouă a Bucureștilor”<sup>15</sup>. Dacă la aceste acte mai adăugăm și scrisoarea către brașoveni din 13 iunie 1458 expediată de „lingă apa Dîmboviței”<sup>16</sup>, pe care cei mai mulți istorici contemporani nouă o identifică cu București<sup>17</sup>, înseamnă că Vlad Tepeș s-a aflat în această localitate, pentru perioade greu de stabilit, în anii 1458, 1459, 1460 și 1461. Ca atare din cei șase ani ai celei de-a doua domnii, voievodul a rămas în București în patru din acești ani, și anume în cei ce acoperă ultimele trei pîtrimi. Nu este vorba așadar de un accident care ar fi putut face ca la București Vlad Tepeș să emită unul din hrisoavele sale. Succesiunea actelor dovedește o constanță pe care nu o putem surprinde și în 1462 atîta vreme cît nu se cunoaște nici un document intern emis de cancelaria domnească în anul marii confruntări cu ostile sultanale. Analizînd situația hrisoavelor emise în cel puțin 15 localități din Țara Româ-

<sup>8</sup> H. Chlrcă, *Comentariu istorico-filologic asupra hrisovului din 20 septembrie 1459, în „Studii”, an. XII, 5, 1959, p. 6.*

<sup>9</sup> Ilie Mirea și L. T. Boga, *Cum se moșteneau moștile în Țara Românească pînă la sfîrșitul sec. al XVI-lea, în „Cercetări istorice”, an. X—XII, 1934—1936, 1, p. 303—336.*

<sup>10</sup> D.R.H., B. I, p. 219—220.

<sup>11</sup> Panait I. Panait, *Cetatea Bucureștilor în secolele XIV—XVI, în „Revista Muzeelor”, an. VII, 4, 1969, p. 314.*

<sup>12</sup> Gh. I. Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor, București, 1899, p. 22.*

<sup>13</sup> D.R.H., B. I, p. 197—207.

<sup>14</sup> Ibidem, p. 206—207.

<sup>15</sup> Ibidem, p. 267—268.

<sup>16</sup> Ioan Bogdan, *Relațiile Țării Românești cu Brașovul și Țara Ungurească, București, 1905, p. 320.*

<sup>17</sup> Ion Ionașcu, Petric Aron, Pompiliu Caraion, *București — Pagini de istorie, București, 1961, p. 18*; Constantin C. Giurescu, *Istoria Bucureștilor, București, 1967, p. 50*; Paul Simlonescu, Paul Cernovodeanu, *Cetatea de scaun a Bucureștilor, București, 1976, p. 12.*

nească în perioada 1372—1500, printre care se află Argeșul, Țirgoviștea, Giurgiu, Pitești, Gherghița ș.a., rezultă că Bucureștii se plasează, începînd cu Vlad Țepeș și cu urmașii săi, într-o poziție tot mai favorabilă. Orașul de pe Dîmbovița nu poate fi încadrat în categoria localităților Creța, Florești, Dridu, Cornăel ș.a., în care prezența suitelor domnești este în mod sigur temporară în sec. XIV—XV. La București este vorba, începînd cu Vlad Țepeș, de o constanță, izvorînd din mai multe considerente pe care, din nefericire, cronicile nu sînt în măsură să ni le precizeze. Astfel Letopiseșul Cantacuzinesc nu menționează nici un eveniment mai reprezentativ petrecut la București în timpul lui Vlad Țepeș<sup>18</sup>. Cît privește pe Radu Popescu relatarea sa se oprește în a atribui fiului lui Vlad Dracul construirea mănăstirii Snagov și a cetății Poienari, fapte în parte reale<sup>19</sup>. Acoeași lacună se constată și în narațiunile germane sau în cele rusești<sup>20</sup>. Nu sînt informații corespunzătoare nici în cronicile turcești care descriu luptele lui Vlad Țepeș<sup>21</sup>. Și totuși viteazul domn a reprezentat pentru București un moment de puternică afirmare economică și politică.

Cauzele stabilirii lui Țepeș în cetatea Dîmboviței mijlocii au provenit atît din evoluția raporturilor cu Poarta otomană, cît și din situația deseori critică în Carpați. În 1456 raporturile domnului Țării Românești cu transilvănenii erau bune. La 6 septembrie acel an el încheie cu reprezentanții sașilor din Brașov și Țara Bîrsei o convenție conform căreia putea să se retragă în caz de primejdie în Țara Bîrsei, iar negustorii brașoveni primeau învoirea de-a face un liber comerț<sup>22</sup>. Patru zile mai tîrziu domnul, aflat la Țirgoviște, cere „oameni înarmați“ de la brașoveni, sfătindu-i să nu dea ascultare vrăjmașilor săi aflați în pribegie<sup>23</sup>. Într-adevăr în perioada 1456—1458 peste munte se aflau Dan voievod, sprijinit de brașoveni, Vlad Călugărul, un Basarab voievod<sup>24</sup>. Țepeș își dă seama de primejdia existentă și în iarna lui 1458 trece la represalii împotriva negustorilor sași. La 13 iunie emisarul lui Petru Sor se afla în misiune de împăcare cu brașovenii. Dar rivalii rămîneau în continuare o primejdie reală. Șederea în continuare la Țirgoviște sau la Argeș devenea tot mai riscantă.

Cînd Țepeș întemeiază „iarmaroacele de hotar“ în 1459, evoluția raporturilor cu meșteșugarii și negustorii transilvăneni a intrat pe un făgaș aparte. Susținătorii pretenzentului Dan devin tot mai puternici, permițîndu-și chiar încălcarea hotarelor țării, încercarea temerară, soldată cu prinderea, în martie 1460, și executarea lui Dan<sup>25</sup>. Ca atare zona nordică a Țării Românești se păstra extrem de nesigură în anii 1458—1460. Nici raporturile cu Poarta otomană nu evoluau prea bine. Pretențiile marilor dregători creșteau mereu, iar încercarea de aducere a voievodului la Edirne părea simptomatică. Un iscusit om politic cum era Vlad Țepeș înțelegea că evoluția acestor tatonări nu putea duce decît la un conflict armat. Într-o atare conjunctură el a fost nevoit să adopte o hotărîre importantă privind reședința domnească. Nu a părăsit Țirgoviștea, acolo unde înălțase Turnul Chindiei din ansamblul arhitectonic al Curții domnești, dar considera că se impune alagarea și a unei noi reședințe permanente. În acest context el s-a oprit asupra Bucureștilor. Țirgul de aici oferea cîteva condiții remarcabile. În primul rînd el se constituia în mijlocul unei puternice concentrări de sate, aflate în plină dezvoltare economică.

<sup>18</sup> *Istoria Țării Românești, 1290—1690. Letopiseșul Cantacuzinesc*, ed. C. Grecescu și D. Simonescu, București, 1960, p. 4.

<sup>19</sup> Radu Popescu, *Istoriile domnilor Țării Românești*, ed. C. Grecescu, București, 1963, p. 15.

<sup>20</sup> Ioan Bogdan, *Vlad Țepeș și narațiunile germane și rusești asupra lui*, în *Scrieri alese*, ed. G. Mihăilă, București, 1968, p. 468 ș.u.; Pandele Olteanu, *Limba povestirilor slave despre Vlad Țepeș*, București, 1961, p. 355—365.

<sup>21</sup> Mihai Guboglu și Mustafa Mehmet, *Cronici turcești privind țările române*, I, București, 1966, p. 198, 454 ș.a.

<sup>22</sup> Ioan Bogdan, *Relațiile...*, p. 316—317.

<sup>23</sup> *Ibidem*, p. 317—318.

<sup>24</sup> Constantin Rezachevici, *Vlad Țepeș. Cronologie. Bibliografie*, în „*Revista de istorie*“, tom. 29, nr. 11, 1976, p. 1 747.

<sup>25</sup> Constantin Șerban, *Relațiile lui Vlad Țepeș cu Transilvania*, în „*Revista de istorie*“, tom. 29, nr. 11, 1976, p. 1 707.

Importante drumuri se înmănușiau în vatra așezării. Ocupînd un teritoriu în centrul Cîmpiei Române, noua reședință putea asigura legături lesnicioase cu Giurgiu, Brăila și cu centrele nord-carpătine, sau cu așezările de pe Ialomița și de la Dunărea de Jos. Orașul București nu putea fi atacat prin surprindere nici de oști nord-carpătine, nici de armate ale semilunei. Este drept că tîrziu, în sec. al XVIII-lea, mici detașamente rivale vor reuși să se apropie de București luînd în captivitate pe voievodul Nicolae Mavrocordat. Dar situația era de altă natură la mijlocul sec. al XV-lea. Orașul de pe Dîmbovița nu oferea un cadru natural suficient de bine dotat în vederea rezistenței în fața unei oștiri rivale. Singurele elemente, mlaștinele și codrii au contribuit la salvarea oamenilor, dar nu și la apărarea construcțiilor orășenești. Marele avantaj era dat de plasarea la acea încrucișare de căi de veghe, într-o zonă cu un incontestabil potențial economic și uman. Cercetările efectuate în ultimele decenii nu dovedit că cele mai multe din acele 41 de sate atestate documentar în sec. XIV—XVI existau la mijlocul sec. al XV-lea<sup>26</sup>. Ca atare hinterlandul bucureștean reprezenta o puternică concentrare de așezări umane, unele dintre acestea fiind probabil stăpîniri ale Drăculeștilor. Se știe că Radu cel Frumos stăpînea la Tînganu. Satul Greci se află în tangență cu proprietățile Drăculeștilor. Satul Mănești (Bufta), cercetat recent de A. Ștefănescu, care a descoperit mărturii precise ce indică existența lui în sec. al XIV-lea era la începutul sec. al XVI-lea în stăpînirea lui Mihnea cel Rău. Ca atare sîntem într-o zonă cu însemnate stăpîniri ale acestei familii voievodale.

Pentru politica lui Vlad Țepeș noul oraș de reședință domnească va însemna revitalizarea unor atribute mai vechi, printre care se înscrie și ridicarea noii cetăți. Planul acestei construcții este un dreptunghi cu laturile de 30,45 × 22,75 m, orientat E-V. O curte interioară pătrată ocupă suprafața de 110 m. Este de fapt suprafața ce a aparținut turnului de apărare din sec. al XIV-lea. Tratarea fiecărei laturi ce constituie cetatea s-a făcut diferit. Astfel camerele de pe partea de est se ridicau peste pivnițe late de 5 m, pe cînd cele ce formează laturile de nord și sud măsurau laturi de 6 m. Corpul de vest este dublu celor laterale, adică de 12 m. Datele pe care le deținem în urma descoperirilor arheologice dovedesc că tot acest edificiu beneficia cel puțin de subsol, înălțat, și parter. Separația între aceste două compartimentări se făcea prin tavane susținute pe birne groase de lemn. Lăcașele a două șiruri de birne s-au păstrat în colțul de N-V al cetății, ele indicînd grosimea birnelor care variau între 20 × 22 cm și 36 × 36 cm. Folosind drept reper aceste goluri putem aprecia că parterul cetății se afla cu circa 1,16 m mai sus decît nivelul de călcare înconjurător. Partea cea mai importantă, unde presupunem că au existat și camerele voievodului, se afla pe latura de vest. La subsol această zonă era compartimentată în patru travee delimitate prin stîlpi patrulateri de susținere.

Întreaga construcție a fost făcută din bolovani de rîu de dimensiuni mici și mijlocii. Mortarul este galben-alburiu cu cuiburi de var nestîns, dînd zidurilor o mare stabilitate. Toți pereții au fundațiile puțin adîncite față de pavimentul subsolurilor, 0,40 m, procedeu întîlnit frecvent și la alte construcții contemporane sau mai tîrzii. Grosimea pereților este de numai 0,80 m, cu totul nesatisfăcătoare unui obiectiv militar de apărare. Se știe de altfel că în acea perioadă, sub amenințarea forței distructive a artileriei, în țările române se trece la dublarea zidurilor cetăților, situație exprimată în mod clar la Suceava. Cetatea Bucureștilor este departe de a se compara prin trîinicia zidurilor ei cu cetățile de la Giurgiu sau de la Poienari. Prin materialul de construcție și prin dimensiunea grosimii zidurilor ea se aseamănă, pînă la identitate, cu biserica mănăstirii Tînganu. Unele elemente de legătură se întîlnesc și la fundația lăcașului dc la Sf. Gheorghe-Nou.

<sup>26</sup> Panait I. Panait, *Dezvoltarea economică și socială a așezărilor din bazinul mijlociu al Argeșului în secolele X—XVI*, București, 1976, p. 10.

Ca atare, la jumătatea sec. al XV-lea s-au ridicat la București, în aceeași tehnică, cel puțin trei construcții reprezentative: două de cult și cetatea. Planul cetății București ridică câteva aspecte demne de a fi reținute. În primul rând construcția aceasta este o reședință și nu o cetate în propriul înțeles al cuvântului. Căutându-i analogii ea se prezintă ca o reluare a planului caselor domnești de la Tîrgoviște datorate lui Mircea cel Bătrîn. Același contur dreptunghiular cu dimensiuni sensibil apropiate, același procedeu al separării subsolului în travee marcate de stâlpi patrulateri. La Tîrgoviște zidurile sînt mai groase, ele fiind făcute din blocuri de piatră. Ceea ce aduce nou cetatea București este curtea interioară, pe care, la mijlocul sec. al XVI-lea, Mircea Ciobanul o va îngloba în pivnițele palatului său. Ridică deci în tehnica frecvent întîlnită la jumătatea sec. al XV-lea, ctitoria lui Vlad Țepeș preia planul construcției voievodale de pe Ialomița, pe care îl îmbogățește prin crearea curții interioare. O atare clădire nu putea rămîne însă fără un sistem complementar de apărare. Dacă în jurul primei fortărețe datînd din sec. al XIV-lea s-a găsit un șanț de apărare, cetatea lui Vlad Țepeș nu cunoaște o asemenea lucrare în imediata ei apropiere. Un fapt este totuși concludent și anume că terenul delimitat precis, mai tîrziu, ca aparținînd curții domnești nu păstrează urmele unor case de tîrgovești sau de ulițe. Din tot ce s-a săpat pînă acum în sectorul str. Covaci nu s-a reperat nici un indiciu privind eventuala existență a unor clădiri evacuate pentru a se face loc curții domnești din sec. al XVI-lea. Din capul locului, mai precis din sec. XIV—XV, terenul acesta a fost interzis stabilirii tîrgoveștilor, vatra lor fiind dincolo de actualele străzi Șepcari și Gabroveni. Marcarea acestui vast teren se făcea, în sec. XV—XVI, prin stâlpi groși de stejar. În str. Gabroveni, spre intersecția cu Pasajul Francez, s-a descoperit, cu puțini ani în urmă, un șir de astfel de stâlpi, urmărit pe o lungime de circa 20 m. Abia în sec. al XVII-lea curtea domnească va beneficia de ziduri de apărare făcute din cărămidă. Pînă atunci sistemul de partajare a construcției domnești a rămas cel descris în 1574 de juristul francez Pierre Lescapier<sup>27</sup>.

Cetatea Bucureștilor, datorată lui Vlad Țepeș, se prezintă astfel ca o construcție cu puternice elemente comune celorlalte edificii contemporane bucureștene. În același timp ea transpune, cum era și firesc, unele din componentele curții domnești din Tîrgoviște în noua reședință voievodală de pe Dimbovița, împlinind cu prisosință procesul continuu al operei arhitectonice medievale românești.

Mijlocul sec. al XV-lea aduce de fapt revitalizarea unor trăsături ale arhitecturii autohtone întîlnite atît în construcția modestă a tîrgoveștilor și țaranilor, cit și în ctitoriile domnești. Este cazul să menționăm, lapidar chiar, că cea de-a doua domnie a lui Vlad Țepeș a însemnat nu numai un moment de energică ridicare împotriva Scmilunei, ci și o etapă de frumoase realizări arhitectonice. Opera ctitoricească a voievodului alătură cetății București lucrările de la Tîrgoviște, în fruntea cărora stă Turnul Chindiei, întărirea zidurilor de la Poienari, biserica de la Tîrgșor, rod al osîrdiei depusă în 1461<sup>28</sup>. Vlad Țepeș este legat totodată de mănăstirea Comana, pe care o înzestrea cu sulul Călugăreni, așa cum indică actul din 27 septembrie 1461, de Snagov unde se presupune n-î fi mormîntul și de probabila ctitorie a tatălui său de la Govora, căreia îi dăruia în 1457 un clopot. Din toate aceste realizări începutul marilor ctitorii revine Bucureștilor, fapt pentru care Vlad Țepeș poate fi considerat, pe bună dreptate, un ctitor al mării metropole românești.

<sup>27</sup> Paul Simlonescu, Paul Cernovodeanu, op. cit., p. 23.

<sup>28</sup> Const. C. Giurescu, *O biserică a lui Vlad Țepeș la Tîrgșor*, în „Buletinul Comisiei Monumentelor Istorice”, XVII, 1924, p. 74.

## LE RÔLE DE LA VILLE DE BUCAREST DANS LA POLITIQUE DE DEFENSE DE L'INDÉPENDANCE DE LA VALACHIE, MENEE PAR VLAD ȚEPEȘ

### Résumé

*Le document daté le 20 septembre 1459 et provenant de la chancellerie princière porte la plus ancienne mention écrite du nom de la ville de Bucarest. Les recherches archéologiques effectuées durant la dernière décennie ont permis la découverte, dans le centre actuel de la capitale roumaine, d'une forteresse, bâtie pendant le XIV<sup>e</sup> siècle. Au dessus des fondations de cet édifice ont été élevés, en 1458–1459, les murs en pierre du château — fort dû à Vlad Țepeș. C'est avec ce prince que la ville de Bucarest devient résidence princière de la Țara Românească. Les documents prouvent que Vlad Țepeș s'y trouvait, dans sa nouvelle résidence, pendant les années 1458–1459, donc la plupart du deuxième règne de l'illustre prince. Les causes qui l'ont déterminé d'attribuer au Bucarest l'importante fonction de résidence princière sont d'ordre économique, politique et familial. A la moitié du XV<sup>e</sup> siècle le centre de la Plaine roumaine connaissait un très fort essor économique, dû à l'activité déployée par les agglomérations rurales gravitant autour de Bucarest.*

*La plupart des 60 villages attestés sur l'aire bucarestolse d'aujourd'hui existaient à la moitié du XV<sup>e</sup> siècle. En même temps la ville de Bucarest assurait la possibilité de surveiller les mouvements des troupes turques sur le Danube, là où le péril d'une intervention étrangère devenait imminent. Il n'était pas possible en cas d'une éventuelle invasion des prétendants d'outre Carpathes, d'attaquer par surprise la nouvelle résidence. En même temps la famille des Drăculești détenait déjà semble-t-il, des domaines autour de Bucarest. C'est ainsi que, dans le contexte de sa politique d'indépendance, Vlad Țepeș ajoutait à Tirgoviște une nouvelle résidence princière, Bucarest, qui deviendra, très vite, la plus importante ville roumaine.*